

INITIAL ANALYS AV LARS-ERIK LUNDINS RAPPORT OM FN:S KONVENTION OM FÖRBUD MOT KÄRNVAPEN

Januari 2019

Följande analys är framtagen av Svenska Läkare mot Kärnvapen och Internationella Kvinnoförbundet för Fred och Frihet (IKFF), två drivande medlemsorganisationer i kampanjen ICAN (International Campaign to Abolish Nuclear Weapons) som 2017 tilldelades Nobels fredspris för sitt arbete för att omforma kärnvapendebatten och arbetet med FN:s konvention om förbud mot kärnvapen.

Den 18 januari 2019 presenterade Lars-Erik Lundin sin rapport av sin "Utredning av konsekvenserna av ett svenskt tillträde till kärnvapenförbudskonventionen".

Uppdraget gavs av regeringen i oktober 2017 med direktiven att analysera konventionens innebörd och vilka konsekvenser ett svenskt tillträde kan komma att få avseende bland annat svensk nedrustnings- och icke-spridningspolitik och konventionens relation till andra relevanta konventioner och avtal, inklusive *icke-spridningsfördraget NPT, provstoppsavtalet CTBT* samt *EU-fördragen*. Lundin skulle också studera möjliga konsekvenser för Sveriges säkerhets- och försvarspolitiska samarbeten och vilka eventuella behov av anpassningar av svensk rätt och riktlinjer som konventionen skulle ge upphov till.

För det första noterar vi att förespråkare för *Treaty on the Prohibition of Nuclear Weapons - TPNW* i rapporten framställs som frustrerade på basis av i huvudsak politiska/moraliska argument, vilket ställs i motsats till kritiker av konventionen vilka enligt Lundin har mer en detaljerad säkerhetspolitisk analys (s. 18 och 66). Det är en anmärkningsvärd föreställning, inte minst givet bristen på fakta och referenser för flera av Lundins säkerhetspolitiska slutsatser.

En säkerhetspolitisk analys som riskerar att legitimera kärnvapen

Direktivet för utredningen kan tolkas på olika sätt. Lundins säkerhetspolitiska analys är bristande i vad som definieras som säkerhet. I inledningen till *Nationell säkerhetsstrategi* för Sverige står det: "Säkerhetsfrågorna måste nu ses ur ett betydligt bredare perspektiv än tidigare (...) Till det bredare säkerhetsarbetet måste också räknas (...) motarbetande av en förödande klimatförändring, insatser för fred och global utveckling, och mycket annat" (s 3). Strategin slår fast följande:

"Sveriges politik för nedrustning och icke-spridning utgör en integrerad del av vår säkerhetspolitik och har tydlig relevans för såväl regional som global säkerhet. Ett särskilt oroväckande inslag i den försämrade säkerhetspolitiska bilden är den mer framträdande roll som kärnvapen är på väg att åter få, även i norra Europa. Detta återspeglas i såväl politiska deklARATIONER som i planer på omfattande moderniseringar av vapenarsenalerna. De förödande skadeverkningar på människor och miljö som användning av kärnvapen skulle medföra ger anledning till fortsatt svenskt engagemang i denna fråga. Det är ett tydligt säkerhetspolitiskt intresse för oss att det dödläge som länge präglade det multilaterala samarbetet för kärnvapenedrustning kan hävas." (s. 13)

Lundin utelämnar i princip de katastrofala humanitära konsekvenserna av kärnvapen-användning, hur kärnvapen hotar säkerheten för mänskligheten och stater (även de kärnvapenfria), liksom att kärnvapenstater och allierade under kärnvapenparaply är direkta måltavlor för attacker med massförstörelsevapen. Rapporten utgår istället från en, enligt vår uppfattning, förlegad och farlig bild av kärnvapen som fredsskapande och säkerhetsskapande. Vid flera tillfällen lyfter Lundin fram kärnvapen som bidragande till sammanhållning inom Nato och Europa och som en bidragande faktor till fred och stabilitet (bl.a. s. 155-156 och 177). Det är en syn som går emot svensk politisk tradition liksom det humanitära initiativet för nedrustning, och allvarligt riskerar att legitimera massförstörelsevapen.

Vi menar att Lundins analys borde ha placerats inom kontexten av ökade risker och hot kopplade till kärnvapen. Amerikanska kärnvapenforskare menar i tidskriften *Bulletin of the Atomic Scientists* att risken för kärnvapenkrig inte har varit så stor sedan 1953, under kulmen på det kalla kriget. De flesta experter är överens om att kärnvapen är farligare än någonsin på grund av bland annat den geopolitiska osäkerheten i världen, den mänskliga faktorn, risken för missförstånd och dator- och systemfel. Utvecklingen av mer "användbara" kärnvapen i både USA och Ryssland gör det mer sannolikt att kärnvapen används. Även ett begränsat kärnvapenkrig skulle ge katastrofala humanitära konsekvenser med långsiktig skada för hälsa och miljö.

Det humanitära perspektivet är både ett säkerhetspolitiskt och ett juridiskt argument

Debatten kring kärnvapen har de senaste åren gått ifrån den statsfokuserade kärnvapen-balansen till att fokusera på de humanitära konsekvenserna av kärnvapen inklusive kärnvapnens roll i den internationella humanitära rätten. Men Lars-Erik

Lundin verkar inte identifiera de humanitära konsekvenserna av kärnvapen som relevanta för hans säkerhetspolitiska analys. I hans rapport återgår han till att det humanitära initiativet är ett moraliskt eller politiskt argument. Detta är en stor brist i rapporten också vad gäller internationell och humanitär rätt, i vilka skyddet av civila i krig är centralt. I denna är proportionalitetsprincipen och principen om åtskillnad av civila och militära mål två hörnstenar.

Genom analys av de humanitära konsekvenserna av kärnvapen synliggörs att civila inte kan skyddas vid användning av kärnvapen och att en detonation skulle innebära oproportionerlig skada i form av katastrofala humanitära konsekvenser. FN:s kärnvapenkonvention syftar till att utveckla internationell rätt utifrån dessa grundläggande premisser.

Att kärnvapenstaterna idag står utanför TPNW

Kritiker ifrågasätter TPNW med hänvisning till att kärnvapenstaterna valde att inte delta i förhandlingarna och ännu inte har gått med i avtalet. Lundin berör delvis denna diskussion genom följande fråga: "För att reglera en global och fullständig nedrustning av kärnvapen måste samtliga berörda kärnvapen- och andra stater tillträda (...) Detta är ett fördrag som med hjälp av många av civilsamhällets organisationer framförhandlats utan deltagande av kärnvapenstaterna och inte heller (med ett undantag) av deras allierade. Hur förutses då en nedrustningsprocess samordnas?" (s. 15).

Genom att förbjuda kärnvapen på grund av deras humanitära konsekvenser bidrar TPNW till att stigmatisera massförstörelsevapen och sätta press på kärnvapenstaterna att nedrusta. Konventionen och stigmatiseringen är också viktiga faktorer för att förhindra att kärnvapen sprids ytterligare. Hur nedrustningen konkret går till kommer att behöva beslutas om genom multilaterala processer framöver, vilket har varit tydligt genom hela processen.

Att ha kärnvapenstater med till en början är inte ett villkor för att ett avtal ska få positiv effekt. Vi kan exempelvis jämföra med icke-spridningsavtalet (NPT). Fyra av nio kärnvapen-stater är inte statsparter till NPT, och Kina och Frankrike (vilka båda anskaffade kärnvapen under tidigt 60-tal) gick inte med i förrän 1992 – det vill säga 24 år efter att avtalet öppnades för underskrifter.

Kärnvapenstater har upprepade gånger behövt anpassa sig efter den internationella opinionens krav. Ett ytterligare exempel är stoppet för kärnvapenprov, CTBT, som drevs fram av en rörelse ledd av amerikanska kvinnor som reagerat på att radioaktivt strontium från kärnvapen-proven fanns i barnens mjölkttänder. Detta tvingade ledarna för USA och Ryssland att agera. Vidare var det demonstrationer mot utplacandet av "Euromissilier" som tvingade fram INF-avtalet 1987, och det så kallade "rödvinssupproret" stoppade de franska kärnvapenproven i Stilla havet 1996.

Är avtalet ofärdigt?

Lundin menar i sin rapport att TPNW är ofärdigt. Många av de exempel han ger är typiska tolkningsfrågor som kommer att tas upp i statspartsmöten framöver (se efterföljande avsnitt rörande några tolkningsfrågor). Det är ett helt naturligt förfarande för internationella konventioner att tolkning och utveckling sker allteftersom att stater implementerar villkoren¹. Till exempel tog det 20 år för staterna inom NPT att förhandla fram IAEA:s *Additional Protocol*, något som Sverige idag ser som standard. För att påverka TPNW behöver Sverige bli statspart.

Forskning visar tydligt att det fanns en osäkerhet från svensk sida kring huruvida NPT skulle kunna bidra till kärnvapenedrustning och ickespridning. Trots detta beslutade sig Sverige för att gå med i ett tidigt skede. Genom att gå med i TPNW kan Sverige liksom i NPT vara en aktiv statspart som påverkar tolkning och implementering.

Exportkontroll, övningar och praxis

Lundin ser flera problem kring hur TPNW ska tolkas, och menar att olika tolkningar kan få negativ effekt på Sveriges möjligheter att delta i olika samarbeten. Till exempel menar han att flera aktörer i väst definierar kärnvapen med en bredare tolkning än vad Sverige använde i ett förslag under förhandlingarna av TPNW som inte godtogs av statsparterna. Om man i enlighet med denna bredare definition inkluderar t.ex. vapenbärare eller förband som hanterar kärnvapensystem, menar Lundin, skulle detta kunna leda till problem att genomföra övningar och andra former av samarbete (sid. 129 & 144):

¹ Peter Herby 2018: <https://slmk.org/wp-content/uploads/The-role-of-meeting-of-states-parties-and-review-conf-Herby-2.pdf>

För det första reser detta frågor kring huruvida det är Sveriges avsikt att öva med och samarbeta kring kärnvapenrelaterade aktiviteter? Vi utgår från att så inte är eller planeras bli fallet.

Lundins farhågor behöver analyseras utifrån fakta om förhandlingarna samt praxis i internationell rätt. Under förhandlingarna om TPNW var det tydligt att stater ansåg att kärnvapen ska förstås på samma sätt som i NPT, det vill säga *utan att inkludera vapenbärare som ubåtar, flygplan och missiler som inte är gjorda specifikt för kärnvapen*. Detta bör inte innebära några problem för Sverige som inte deltar i kärnvapenrelaterade aktiviteter.

Stater som är med i TPNW förbinder sig till att inte hjälpa, uppmuntra eller förmå någon annan stat att delta i verksamhet som bryter mot avtalet, så som utveckling av kärnvapen. Lundin menar att förbudet mot att hjälpa, och den enligt honom oklara definitionen av kärnvapen, skulle kunna drabba svensk industri och export av exempelvis verktygsmaskiner (s. 91).

Vi delar inte Lundins slutsats. Det finns internationell praxis vad gäller vilka slags handlingar som ska räknas som hjälp och därmed anses förbjudna under TPNW. För att något ska räknas som medhjälp till en handling som är förbjuden under TPNW, ska den som ger hjälpen ha förkunskap om att aktiviteten i fråga bidrar till just en förbjuden handling. Aktiviteten ska också vara en betydelsefull del av handlingen. Enligt NPT är det redan förbjudet för Sverige att t.ex. bidra till produktion av kärnvapen hos icke-kärnvapenstater. Samma principer och definitioner skulle användas gentemot kärnvapenstater om Sverige går med i TPNW. Enligt praxis i internationell rätt räknas inte export av exempelvis svenska verktygsmaskiner som medhjälp till kärnvapenutveckling.

Sverige har rätt att vid ratificering tolka hur avtalet ska implementeras och ovanstående är ett exempel på användbar praxis för detta syfte. Om stater som står utanför TPNW exempelvis har en bredare tolkning av kärnvapen än vad Sverige har, så har dessa stater oavsett ingen makt att tolka definitioner för stater som har gått med i förbudet. Det gör Sverige och avtalets statsparter själva. Alla länder i väst är även statsparter till NPT, så det är otydligt vad Lundin menar när han säger "I sammanhanget kan det vara värt att notera att flera aktörer i väst gör en bredare tolkning av definitionen av kärnvapen än vad Sverige använde i det förslag som inte godtogs av statsparterna." (s. 144). Definitionen av kärnvapen har blivit internationell praxis genom NPT, som nämnt ovan.

Sverige befinner sig inte under kärnvapenparaply

Om vi tolkar Lundin rätt, verkar han mena att om Sverige skriver på TPNW förlorar vi möjligheten till hjälp från USA och Nato då vi kliver ur det avskräckningssystem som Sverige enligt honom ingår i under det amerikanska kärnvapenparaplyet (s.148-149 och 158). *Det är vår förhoppning att det kommer att förtydligas i den efterföljande diskussionen att Sverige inte befinner sig under kärnvapenparaply. Detta är inte bara en viktig fråga att förtydliga utifrån Lundins rapport men också då bl.a. representanter för den svenska myndigheten FOI (Totalförsvarets forskningsinstitut) hävdar att Sverige står under amerikanskt kärnvapenparaply sedan 60-talet.*²

Sverige och Nato

Lundin anser att ett svenskt tillträde till TPNW skulle förhindra ett framtida medlemskap i Nato så länge Nato förblir en kärnvapenallians, om inte konventionens text ändras (s. 166). Han förutspår även att ett tillträde skulle leda till att det nuvarande samarbetet med Nato och bilateralt med Natomedlemmar stagnerar. Vi har flera kommentarer till detta.

För det första ska Sverige enligt regeringsdeklarationen 18 januari 2019 inte gå med i Nato. Det ingick inte heller i Lars-Erik Lundins direktiv att utreda ett möjligt Natomedlemskap i koppling till TPNW.

För det andra har Harvard Law School och norska forskare gjort juridiska analyser rörande möjligheten för Natomedlemmar att gå med i TPNW. De menar att det är fullt möjligt att vara med i Nato och samtidigt skriva under TPNW. Dock måste statsparten ta avstånd från Natos kärnvapendoktrin vilket görs genom ett fotnotsystem som organisationen tillämpar.³ Harvard Law School har även analyserat Sveriges nuvarande samarbeten med Nato och inte identifierat några juridiska problem för Sverige att ansluta sig till TPNW⁴.

För det tredje, om Sverige inte anser att massförstörelsevapen ska utgöra grunden för en modern säkerhetspolitik, så måste Sverige kunna anta en kritisk hållning gentemot kärnvapen och den roll som kärnvapen ges i Nato. Det är varje stats frihet

² Se till exempel: <https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/oRoBza/karnvapenforbud-skadligt-for-sverige>

³ International Human Rights Clinic, Human Rights Program at Harvard Law School juni 2018: https://slmk.org/wp-content/uploads/Nuclear_Umbrella_Arrangements_Treaty_Prohibition.pdf och Nystuen et. al sept 2018: <http://intl.no/wp-content/uploads/2018/10/tpnw-implications-for-norway-25-sept-2018.pdf>

⁴ Docherty 2018: <https://slmk.org/wp-content/uploads/Swedens-security-arrangement-Harvard-Law-School-June-2018-1.pdf>

att välja sin säkerhetspolitiska linje, vilket Lundin också konstaterar (s. 147). Det vore oerhört olyckligt om det uppfattas som att Sverige idag ser massförstörelsevapen som en trygghet, och att anslutning till TPNW skulle vara ett hot mot denna trygghet.

Lundin förutspår även att samarbetet med Finland skulle skadas om Sverige går med i TPNW (s. 166). Finlands nedrustningshistoria skiljer sig markant från Sveriges men detta har inte hindrat samarbete. Finlands och Sveriges samarbete innefattar inte kärnvapen och bör därmed inte påverkas. Tidigare nedrustningsavtal som Sverige har anslutit sig till långt före Finland har inte heller påverkat. Därtill har Finlands utrikesutskott konstaterat att TPNW inte strider mot utan kompletterar NPT:

"Konventionen om kärnvapenförbud utgör enligt utskottet i sig inte ett hot mot icke-spridningsfördraget eller det fullständiga provstoppsavtalet eller mot de internationella förpliktelser som följer med dem. Snarare stöder och kompletterar konventionen de andra avtalen och förpliktelserna."⁵

Ska NPT vara ett krav i konventionen?

Det är problematiskt att Lundin förespråkar att anslutning till NPT borde vara ett krav i TPNW. Det skulle dels resa praktiska frågor kring hur översynskonferenser och statsparts-möten skulle relatera till varandra, men det huvudsakliga problemet rör kärnvapenstater. Fem stater är idag inte part till NPT: Israel, Nordkorea, Indien, Pakistan och Sydsudan. Fyra av dessa är kärnvapenstater. Enda sättet för kärnvapenstaterna att bli part till NPT är att avrusta och gå med som icke-kärnvapenstater. Det skulle innebära en nedrustningsprocess utanför internationell kontroll. Efter tillträde skulle de kontrolleras som icke-kärnvapenstater enligt IAEA:s *Comprehensive Safeguards Agreements* (CSA), alternativt genom tilläggsprotokollet *Additional Protocol* (AP) som frivilligt åtagande. CSA innebär en lägre standard än AP som idag har 134 stater anslutna.

I TPNW, däremot, finns två olika sätt för kärnvapenstater att gå med och båda verifieras genom internationellt (ej ännu namngivet) organ och anslutning till IAEA:s AP (se mer under rubriken "TPNW:s verifikationsmekanismer" nedan).

⁵ "Utlåtande – USP 20/2017 rd". Finns att ladda ned på:
https://www.eduskunta.fi/SV/vaski/Lausunto/Documents/UtUU_7+2018.pdf?fbclid=IwAR35dXMOTI3kwP2Bb3tauDQPYJauSUOBhycLEpJSaNmSG4kAwbFioR3aNo

Vidare refereras NPT tydligt i TPNW som en hörnsten i internationell nedrustning, där det senare bygger vidare på det förra, vilket även underströks tydligt av de 124 förhandlande staterna. *Det bör även påpekas att tidigare humanitära nedrustningsavtal inte ställer krav på medlemskap i andra avtal. Ett sådant krav i TPNW skulle alltså vara en ny riktning inom internationell rätt.*

TPNW:s verifikationsmekanismer

Lundin menar att TPNW har för svaga verifikationsmekanismer. På sid. 95 skriver han: "Alla statsparter måste godta säkerhetskontroller (safeguards) enligt artikel 3, men inte generellt på den successivt mer krävande nivå som utvecklats inom NPT-regimen (...)". Denna kritik mot TPNW har tidigare vid flera tillfällen avvisats på basis av följande:

→ Inom NPT har alla icke-kärnvapenstater en skyldighet att förhandla verifikationsöverenskommelser med IAEA. Det första systemet som togs fram var CSA (*Comprehensive Safeguards Agreements*) och detta har alla icke-kärnvapenstater. Det innebär att man kommer överens om vilka anläggningar som ska inspekteras och när.

→ Från och med 1997 finns IAEA:s tilläggsprotokoll (*Additional Protocol, AP*) där IAEA utan förvarning inspekterar vad de vill. Detta system har idag runt 134 stater anslutna.

→ Sverige har sedan 1997 utan framgång verkat för att AP ska vara lägsta standard för alla NPT:s icke-kärnvapenstater. En handfull stater - främst Argentina, Brasilien, Egypten och Iran - hävdar att de inte tänker ingå högre krav före kärnvapenstaterna visar vilja till nedrustning. Dock har Iran idag högre standard i och med Iran-avtalet *JCPOA* och Argentina och Brasilien har ett bilateralt avtal för inspektioner, *ABACC*.

→ Den viktigaste kritiken mot Lundins antaganden kring verifikation är det faktum att *TPNW har högre krav än NPT*. Artikel 3 i TPNW säger att staterna ska behålla de överenskommelser de har vid dagen för anslutning eller anta högre, som minimum CSA. Inom NPT är det frivilligt att behålla sina AP med IAEA.⁶

⁶ Giorgou 2018: <https://ikff.se/wp-content/uploads/2018/09/safeguards-provisions-in-the-treaty-on-the-prohibition-of-nuclear-weapons-eirini-giorgou.pdf>

Därigenom är det rent felaktigt att hävda att TPNW har lägre krav för verifikation än vad NPT har vilket också har framförts av många personer flera gånger till Lundin under hans arbete. Rapporten inkluderar inte dessa argument. Om valet står mellan att med hänvisning till frågan om verifikation stå utanför TPNW, eller att gå med och inom TPNW arbeta för att fler stater ansluter sig till AP, anser vi att Sveriges linje kring verifikation borde leda till det senare.

Att stödja och arbeta med olika avtal

På s. 104 i rapporten skriver Lundin om ett förlopp vid förhandlingarna i FN:s general-församlings första utskott hösten 2018: "Flera statsparter till den nya konventionen avstod på en resolution som betonade betydelsen av artikel VI i NPT om kärnvapennedrustning liksom även av vikten av att provstoppsavtalet träder i kraft. Anledningen förefaller ha varit att resolutionen i fråga inte nämner den nya konventionen. Nettoresultatet kan bli konfrontation och ökade svårigheter att enas."

Nothänvisningen tydliggör dessvärre inte vilken resolution Lundin refererar till utan hänvisar bara till *Reaching Critical Wills* hemsida som listar alla resolutioner från första utskottet 2018, vilket är ett stort antal. Men det verkar röra sig om den japanska resolutionen L.54 "United action with renewed determination towards the total elimination of nuclear weapons"⁷.

Om det är L.54 som avses gör Lundin en felaktig beskrivning av resolutionen, vilket i så fall är mycket beklagligt då frågan är ytterst viktig. L.54 är en återkommande resolution som de senare åren fått kritik för att försvaga formuleringar om CTBT:s ikraftträdande och NPT, framförallt artikel VI om nedrustning. Under president Donald Trump har USA pressat Japan att försvaga språket i resolutionen och hösten 2018 framkom det att Japan sa nej till USA:s krav⁸. Därför avstod USA från att rösta.

Flera stater inklusive Sverige⁹ kritiserade det försvagade språket kring NPT och CTBT i L.54. Att kalla detta för en resolution som betonar betydelsen av artikel VI i NPT och av CTBT är helt enkelt inte en korrekt beskrivning. Några stater, däribland Brasilien (som ännu inte är statspart till TPNW), nämnde även att TPNW borde ha

⁷ Länk till resolutionen: <http://reachingcriticalwill.org/images/documents/Disarmament-fora/1com/1com18/resolutions/L54.pdf>

⁸ Se artikel i *The Japan Times* 10 november 2018: <https://bit.ly/2sTBkxV>

⁹ Länk till Sveriges uttalande: http://reachingcriticalwill.org/images/documents/Disarmament-fora/1com/1com18/eov/L54_SwitzerlandSweden.pdf

nämnts i resolutionen, men de betonar i sina röstförklaringar särskilt att orsaken till att de avstod från att rösta är det försvagade språket kring NPT och CTBT.

Rapporten utelämnar relevanta fakta

Ovanstående är exempel på hur Lundin utelämnar fakta eller argument som inte stödjer hans linje om att Sverige inte bör gå med i TPNW. Ett annat exempel är att Lundin menar att det under förhandlingarna om TPNW har ifrågasatts om inte kravet på implementering *in good faith* i Wienkonventionen om traktaträtten gör det svårt för en statspart till TPNW att acceptera att ett besökande krigsfartyg varken bekräftar eller dementerar närvaron av kärnvapen ombord på fartyget, på grundval av det faktum att statsfartyg åtnjuter immunitet. Lundin beskriver att detta under lång tid stoppade flottbesök från USA till Nya Zeeland. Han menar att problemet kan återkomma om USA förverkligar planer i *Nuclear Posture Review* 2018 om att åter placera kärnvapenbärande kryssningsrobotar på vissa ytfartyg och ubåtar (s. 144).

Vi anser inte att rapporten ger en hederlig bild av förloppet eller situationen idag. Lundin utelämnar att Nya Zeeland och USA hittade en lösning och att Nya Zeeland faktiskt har skrivit under och ratificerat TPNW samtidigt som de har ett väl fungerande militärt samarbete med USA och Nato.

Konventionskritiker anser att Lundin överdriver

Exempel: Andrea Berger på den ansedda sidan "Arms Control Wonk"¹⁰, som är kritisk till TPNW, skriver:

"Lundin states that should Stockholm ratify, Sweden would be viewed within Europe as being part of the small camp of ban proponents (that includes Austria and Ireland), and would become locked in a serious policy debate against almost all of the rest of the EU membership that detests the treaty."

Berger fortsätter:

"(...) the consequence of taking the minority side in that debate, he suggests, is that 'Swedish expertise in the area of non-proliferation and disarmament will suffer.' I understand the desire to keep a distance (...) But the concern that Swedish expertise will suffer seems overwrought."

¹⁰ <https://www.armscontrolwonk.com/archive/1206723/swiss-and-swedish-inquiries-on-the-nuclear-ban-treaty/>

TPNW och avskräckning

Vi menar att Lundin i vissa fall inte verkar ha förstått TPNW korrekt. Han skriver till exempel: "Att förbjuda nukleär avskräckning och avskräckningspolitik måste mot denna bakgrund ses som en mycket krävande uppgift för en konvention både vad avser definitioner och verifikationssystem" (s. 63).

Det är vår uppfattning att avskräckning och avskräckningspolitik är oacceptabla delar av internationell säkerhetspolitik som behöver avskaffas genom total nedrustning av massförstörelsevapen. Med detta sagt delar vi inte Lundins läsning av TPNW här. Konventionen förbjuder inte avskräckning, den förbjuder hot om användande av kärnvapen. Hot är en konkret handling, avskräckning är en politisk strategi.

Det är vår förhoppning att detta underlag ska bidra till en fortsatt diskussion om Sveriges tillträde till TPNW. Vid frågor, vänligen kontakta:

Josefin Lind, generalsekreterare, Svenska läkare mot kärnvapen

Josefin.lind@slmk.org

073 - 803 05 07

Gabriella Irsten, politisk handläggare, Internationella kvinnoförbundet för fred och frihet (IKFF)

Gabriella.irsten@ikff.se

073 - 687 19 82